

ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ | CITY PROJECT
2018

PROSAIC ORIGINS

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΛΗΣ
ANDREAS LOLIS

12.09 – 14.11.2018
ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ
BRITISH SCHOOL AT ATHENS

NEON

ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Το πρόγραμμα του ΝΕΟΝ ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ αναθέτει κάθε χρόνο σε έναν καλλιτέχνη τη δημιουργία έργου που εκτίθεται σε δημόσιο χώρο της πόλης της Αθήνας. Σκοπός του ΝΕΟΝ είναι η παρουσίαση της σύγχρονης τέχνης σε δημόσιους και ιστορικούς χώρους, συμβάλλοντας στη διάδραση μεταξύ της τέχνης, της κοινωνίας και της πόλης.

CITY PROJECT

CITY PROJECT is an initiative for public art and the city, conceived and commissioned annually by NEON to a Greek artist. NEON aims to activate public and historical places through contemporary art, contributing to the interaction of art, society and the city.

“Με τη δουλειά μου, προσπαθώ να σταματήσω τον χρόνο”¹. Υπάρχει μία χαρακτηριστική έλλειψη εφημερότητας στο έργο του Ανδρέα Λόλη: λαξεμένα από μάρμαρο, τα γλυπτά του αυτοκαθιερώνονται σαν τα νέα θεμέλια ενός κόσμου ακόμα αδόμητου. Συμπαγή, παρόλο που έχουν εξαχθεί με εκλεπτυσμένο τρόπο από τεράστιους όγκους, τα μνημειώδη έργα του Λόλη βρίσκονται με έναν παράξενο τρόπο σπίτι τους στους υπαίθριους και εσωτερικούς χώρους της Βρετανικής Σχολής Αθηνών, μίας τοποθεσίας εμποτισμένης από την ακαδημαϊκή αρχαιολογική έρευνα.

Η επιλογή ενός υλικού με τόσο κεντρική σημασία για την πόλη των Αθηνών παραπέμπει ολοφάνερα στα αρχαιολογικά τεχνουργήματα που έχουμε τη μεγάλη τύχη να μας περιβάλλουν στην πόλη. Έτσι, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι και αυτά τα έργα θα γίνουν κάποια μέρα τεχνουργήματα τα ίδια, θα αφομοιωθούν στη στρώματογραφία του χρόνου και του χώρου. Παρόλο που είναι άχρονα και αιώνια, αυτά τα έργα θα γίνουν αντικείμενα θύμησης και λησμονιάς, θα βρεθούν και θα χαθούν.

Ο τίτλος της έκθεσης, *Prosaic Origins*, θα μπορούσε να ειπωθεί ότι απεκδύει τα αρχαιολογικά ευρήματα από το βάρος της σημασίας που ίσως τους αποδίδουμε, εστιάζοντας ίσως στη λειτουργική αποστολή τους. Ωστόσο, αυτά τα έργα, που έρχονται να προστεθούν στην πλειοψηφία των αμέτρητων αρχαίων μαρμάρινων αντικειμένων που μπορούν να βρεθούν σε όλη την πόλη μας, είναι εγγενώς πρακτικά και μεταφέρουν ένα δικό τους νόημα.

Μερικά γλυπτά αποκαλύπτουν ένα όχι και τόσο κρυφό χαρακτηριστικό της πόλης – ότι πολλές ψυχές είναι αναγκασμένες να κοιμούνται σε αυτοσχέδια σπίτια. Χαρτοκιβώτια και στρώματα, παρόλο που προσφέρουν κάτι που μοιάζει με ζεστασιά και άνεση, μπορούν επίσης να εξασφαλίζουν μία συμβολική απόσταση λίγων χιλιοστών από το έδαφος. Ο Λόλης επιλέγει να μην αγνοήσει αυτούς τους λιγότερο τυχερούς της πόλης και έχει βρει τον δικό του τρόπο να εκφράσει τη συμπόνια του, κατασκευάζοντας μνημεία προς τιμήν τους. Άλλα γλυπτά τονίζουν τα απορρίμματα της σημερινής όλο και πιο αστικής πραγματικότητας, τόσο απεικονίζοντάς τα συνειδητά, όσο και καθώς μετατρέπονται στα ίδια τα στρώματα που τόσο αστόχαστα αφήνουμε πίσω μας.

Η έκθεση πραγματοποιείται έπειτα από απευθείας ανάθεση από τον NEON στον Ανδρέα Λόλη για την παραγωγή ενός νέου κύκλου έργων του, που παρουσιάζονται στη Βρετανική Σχολή Αθηνών και είναι η μεγαλύτερη σε κλίμακα δράση του καλλιτέχνη μέχρι σήμερα. Όπως πάντα, το Έργο στην Πόλη, το οποίο έχουμε την υπερηφάνεια να παρουσιάσουμε σε ετήσια βάση από το 2014, έχοντας στο ενεργητικό του εκθέσεις του Κωστή Βελώνη

¹ Ανδρέας Λόλης, συνέντευξη για τη Μπιενάλε της Αθήνας, 2011

“With my work, I try to stop time”¹. There is a distinct lack of ephemerality in the work of Andreas Lolis: carved from marble, his sculptures establish themselves as new foundations of a world as yet unconstructed. Solid, though delicately extracted from enormous slabs, Lolis’ monumental works find themselves strangely at home in the grounds and interior spaces of the British School at Athens, a site imbued with academic archaeological history.

The choice of a material so central to the city of Athens, clearly draws parallels to the archaeological artefacts we are so lucky to be surrounded by in the city. In this way, we must remind ourselves that these works too will one day become artefacts themselves, melding into the stratigraphy of time and place. While timeless and eternal, these objects too will be remembered and forgotten, will be lost and found.

The title of the exhibition, *Prosaic Origins*, could be said to strip archaeological findings of the weighty significance we might attach to them, perhaps focussing on their functional purpose. However, these works, joining a great proportion of the countless ancient marble objects found throughout our city, are inherently pragmatic, saturated with a meaning of their own.

Some sculptures reveal a not-so-hidden quality of the city – that many unfortunate souls are forced to sleep in makeshift homes. Cardboard boxes and mattresses, while providing a semblance of warmth and comfort, might also provide a symbolic distance of a few millimetres from the ground below. Lolis chooses not to ignore those less fortunate in the city, and has instead found his own way of expressing a sympathy for them, constructing memorials in their honour. Other sculptures highlight the detritus of today’s increasingly urban reality, both consciously depicting and becoming the layers we are so thoughtlessly leaving behind.

Commissioned by the NEON Organisation to produce this new body of work displayed at the British School at Athens, this is Lolis’ largest public project to date. As ever, the NEON City Project, which we have been proud to realise annually since 2014, previously presenting exhibitions by Kostis Velonis at 11 Kaplanon Street (2017), Zafos Xagoraris at a parking space (2016), Maria Loizidou at the Kerameikos Archaeological Site and Museum (2015) and Aemilia Papaphilippou at the Ancient Agora of Athens (2014), has ‘activated’ a historic location in the city of Athens, ensuring the further cultivation of a strong relationship between contemporary art and community.

¹ Andreas Lolis, interviewed by Athens Biennale, 2011

στην κατοικία του αριθμού 11 της οδού Καπλανών (2017), του Ζάφου Ξαγοράρη σε χώρο στάθμευσης (2016), της Μαρίας Λοϊζίδου στον Αρχαιολογικό Χώρο και το Μουσείο του Κεραμεικού (2015) και της Αιμιλίας Παπαφιλίππου στην Αρχαία Αγορά των Αθηνών (2014), «ενεργοποιεί» μια ιστορική τοποθεσία της Αθήνας, εξασφαλίζοντας την περαιτέρω καλλιέργεια μιας δυνατής σχέσης ανάμεσα στη σύγχρονη τέχνη και την τοπική κοινότητα.

Εκφράζουμε ολόψυχα τις ευχαριστίες μας στον καθηγητή John Bennet, διευθυντή της Βρετανικής Σχολής Αθηνών, και στο προσωπικό και την κοινότητα της Σχολής που μας προσκάλεσαν να παρουσιάσουμε αυτή την έκθεση στον χώρο τους. Είμαστε ευγνώμονες στον Ανδρέα Λόλη για την αποδοχή της πρόσκλησής μας, και στη Νάγια Γιακουμάκη για την άψογη επιμέλεια.

Ελίνα Κουντούρη
Διευθύντρια NEON

We extend our wholehearted thanks to Professor John Bennet, the Director of the British School at Athens, and to the BSA staff and community for inviting us to present this exhibition in their space. We are most grateful to Andreas Lolis for accepting our invitation, and to Nayia Yiakoumaki for her considered curation.

Elina Kountouri
NEON Director

Βρετανική Σχολή Αθηνών

Η Βρετανική Σχολή Αθηνών ιδρύθηκε το 1886 με σκοπό να προάγει την πολυπλευρη μελέτη της Ελλάδας. Μέσω των εκτεταμένων συλλογών του Αρχείου και της Βιβλιοθήκης, τον υψηλής τεχνολογίας εξοπλισμό του εργαστηρίου Marc and Ismene Fitch και την πραγματογνωμοσύνη του προσωπικού της Αθήνας, η Βρετανική Σχολή Αθηνών παρέχει εγκαταστάσεις για αυτούς που ασχολούνται με την έρευνα στην ανθρωπολογία, την αρχαιολογία, την αρχαιομετρία, την αρχιτεκτονική, τις τέχνες, το περιβάλλον, τη γεωγραφία, την ιστορία, τη γλώσσα, τη λογοτεχνία, τη φιλοσοφία, τη θρησκεία και την τοπογραφία της ελληνικής γης σε όλες τις περιόδους, συμπεριλαμβανόμενης της σύγχρονης.

Η τοποθεσία του ιδρύματος στην Αθήνα, μια μικρή όαση που περιλαμβάνει πανσιόν που παρέχει διαμονή στους ερευνητές, βιβλιοθήκη, αρχείο και εργαστήρια, παραχωρήθηκε με γενναιοδωρία από το ελληνικό κράτος στη Βρετανική Σχολή Αθηνών κατά την ίδρυσή της. Η Βρετανική Σχολή Αθηνών διατηρεί επίσης ένα ερευνητικό κέντρο στην Κνωσό το οποίο προσφέρει διαμονή, μια μικρή βιβλιοθήκη και το Στρωματογραφικό Μουσείο, που εξασφαλίζει ακαδημαϊκή πρόσβαση σε αρχαιολογικές συλλογές που χρονολογούνται από την αρχή του 20^{ου} αιώνα.

Η Βρετανική Σχολή Αθηνών είναι ένα βρετανικό κοινωφελές ίδρυμα το οποίο λαμβάνει μερική βασική χρηματοδότηση από τη βρετανική κυβέρνηση αλλά πάντα εξαρτάται από τις δωρεές των υποστηρικτών, των φίλων και άλλων γενναιοδωρων χορηγών, χωρίς τους οποίους όλες οι εγκαταστάσεις μας –το εργαστήριο, η βιβλιοθήκη και το αρχείο– θα ήταν κατά πολύ φτωχότερες.

Γνωστή για τη μακρά ιστορία αρχαιολογικών ερευνών σε όλη την ελληνική γη και για τον πρωτοποριακό ρόλο που διαδραμάτισε στην καθιέρωση της επιστημονικής αρχαιολογίας στην Ελλάδα, η Βρετανική Σχολή Αθηνών υιοθέτησε εξ αρχής ένα ευρύ όραμα για τις ελληνικές σπουδές. Για παράδειγμα, στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, οι διευθυντές Richard Dawkins (1906-13) και Alan Wace (1914-23) και ο υποδιευθυντής Frederick Hasluck (1911-15) διεξήγαγαν γλωσσολογικές, εθνογραφικές και αρχαιολογικές έρευνες.

Σήμερα, οι έρευνες που προάγει και διευκολύνει η Βρετανική Σχολή Αθηνών αντανακλούν αυτό το όραμα· πρόσφατα εγχειρήματα περιλαμβάνουν τη μελέτη των Βαλκανίων μετά την Οθωμανική Αυτοκρατορία και της Τουρκίας, την εθνογραφία ανάμεσα σε πληθυσμούς

British School at Athens

The British School at Athens (BSA) was founded in 1886 to promote the study of Greece in all its aspects. Through the extensive collections in its Library and Archive, the state-of-the-art equipment in the Marc and Ismene Fitch Laboratory, and the expertise of its Athens staff, the BSA provides facilities for those engaged in research into the anthropology, archaeology, archaeometry, architecture, art, environment, geography, history, language, literature, philosophy, religion and topography of Greek lands in all periods including modern times.

The site in Athens, a small oasis with a Hostel, providing accommodation for researchers, Library, Archive and Laboratory, was generously given by the Greek state to the BSA at its founding. The BSA also maintains a research centre at Knossos offering accommodation, a small library and the Stratigraphical Museum affording scholarly access to archaeological collections dating back to the beginning of the 20th century.

The BSA is a UK-registered charity which receives partial core funding from the British government but has always been, and remains, dependent on the gifts of subscribers, friends, and other generous donors, without whom all of our facilities – Laboratory, Library and Archive – would be much the poorer.

Best known for its long history of archaeological investigation throughout Greek lands and for its pioneering establishment of science-based archaeology in Greece, the BSA has always espoused a broader vision of Hellenic studies. In the early 20th century, for example, Directors Richard Dawkins (1906-13) and Alan Wace (1914-23) and Assistant Director Frederick Hasluck (1911-15) conducted linguistic, ethnographic and archaeological research.

Today, research promoted and facilitated by the BSA reflects this broad vision of Hellenic studies: recent projects include study of the post-Ottoman Balkans and Turkey, ethnography among forced migrants, anthropological exploration of the visual expression of the 'crisis' and of the construction of memory, examination of the legal aspects of contemporary forced migration, alongside the more familiar areas of ancient history, archaeology, epigraphy, literature and philosophy.

υπό αναγκαστική μετανάστευση, ανθρωπολογικές εξερευνήσεις γύρω από την οπτική αποτύπωση της «κρίσης» και την κατασκευή της μνήμης, εξέταση των νομικών πλευρών της αναγκαστικής μετανάστευσης, αλλά και τους πιο οικείους τομείς της αρχαίας ιστορίας, της αρχαιολογίας, της επιγραφολογίας, της λογοτεχνίας και της φιλοσοφίας.

Οι καλές τέχνες έχουν επίσης παίξει σημαντικό ρόλο στις δραστηριότητες της Βρετανικής Σχολής Αθηνών. Ένα χρόνο μετά την ίδρυσή της, το 1887, οι Robert Weir-Schultz και Sidney Barnsley, μέλη του κινήματος Arts and Crafts και κάτοχοι του χρυσού μεταλλίου της Royal Academy of Arts, ήρθαν στη Βρετανική Σχολή Αθηνών, στο πλαίσιο μιας ταξιδιωτικής υποτροφίας, με στόχο να καταγράψουν τα βυζαντινά μνημεία (μερικά από τα οποία δεν υπήρχαν πλέον) στην Ελλάδα και την Ανατολική Μεσόγειο. Το Ταμείο Χρηματοδότησης Βυζαντινών Ερευνών, προϊόν των δικών τους καθώς και άλλων ερευνών, παραμένει το πετράδι στο στέμμα του πλούσιου αρχαιολογικού υλικού της Βρετανικής Σχολής Αθηνών.

Από το 2001 η Βρετανική Σχολή Αθηνών θεσμοθέτησε μία ετήσια υποτροφία που προσφέρει σε καλλιτέχνες την ευκαιρία να αναπτύξουν και να εμπλουτίσουν τη δουλειά τους περνώντας τρεις μήνες στην Ελλάδα. Μένουν και εργάζονται στο «Upper House», που σχεδιάστηκε και χτίστηκε το 1886 από τον πρώτο διευθυντή της Βρετανικής Σχολής Αθηνών, Francis Cranmer Penrose, επίσης διάσημο για τη μελέτη του γύρω από τις αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες της κλασικής Αθήνας, που δημοσιεύθηκε το 1851. Το Eleftherios Art Studio δημιουργήθηκε στην σοφίτα του Upper House το 2011 μέσω της γενναιοδωρίας του Λου Κολάκη.

Η Βρετανική Σχολή Αθηνών είναι πάντα πρόθυμη να διατηρήσει και να διευρύνει την εμπλοκή της με τη σύγχρονη τέχνη και έτσι αποδέχθηκε με μεγάλη ευχαρίστηση την πρόσκληση να φιλοξενήσει το Έργο στην Πόλη 2018. Ελπίζουμε ότι τα έργα του Ανδρέα Λόλη που εκτίθενται στον χώρο όχι μόνο θα προκαλέσουν τους θεατές και θα τους χαρίσουν απόλαυση, αλλά ότι θα ενθαρρύνουν νέους επισκέπτες να ενωθούν με τους πολλούς που έχουν ήδη βρεθεί στη Βρετανική Σχολή για διαλέξεις, εργαστήρια και σεμινάρια. Και ελπίζουμε να δουν τη Βρετανική Σχολή Αθηνών σαν ένα προσιτό μέρος -παρά τους τοίχους που μας κυκλώνουν- όπου συνεχίζουμε την ευρεία εμπλοκή μας με τον ελληνικό κόσμο, την οποία έχουμε αναπτύξει και περιβάλει στα πρώτα 130 χρόνια της λειτουργίας μας.

John Bennet
Διευθυντής της Βρετανικής Σχολής Αθηνών

Art too has long played an important role in the BSA's activities. A year after its foundation, in 1887, Robert Weir-Schultz and Sidney Barnsley, members of the Arts and Crafts movement and gold medallists of the Royal Academy of Arts, came to the BSA on travelling scholarships, with the goal of documenting Byzantine monuments (some no longer in existence) in Greece and the eastern Mediterranean. The Byzantine Research Fund Archive, the product of their and others' investigations, remains as a jewel in the crown of the BSA's rich archival holdings.

Since 2001 the BSA has offered an annual Arts Bursary to give artists the opportunity to develop and enhance their work by spending three months in Greece. They live and work in the 'Upper House', designed and built in 1886 by the BSA's first Director, Francis Cranmer Penrose, himself famous for his study of the details of Athenian classical architecture published in 1851. The Eleftherios Art Studio was created in the attic of the Upper House in 2011 through the generosity of Lou Kollakis.

The BSA is eager to maintain and expand its engagement with contemporary art and so accepted with great pleasure the invitation to host NEON City Project 2018. We hope the works of Andreas Lolis displayed in this oasis-like space will not only challenge and delight viewers, but will also encourage new visitors to join the many who already come to the BSA for lectures, workshops and seminars. And, we hope, view the BSA as a welcoming space – despite the walls which surround us – where we continue the broad engagement with the Hellenic world that we have developed and fostered in our first 130 years of existence.

John Bennet
Director, BSA

Prosaic Origins

Ο Ανδρέας Λόλης είναι ένας γλύπτης που δουλεύει με μάρμαρο, ένα από τα ευγενέστερα υλικά στην ιστορία των τεχνών. Όπως οι γλύπτες της κλασικής εποχής, σμιλεύει «ρεαλιστικά» αντικείμενα από μεγάλα κομμάτια μάρμαρο, που μοιάζουν σε κλίμακα και μορφή με το αρχικό μοντέλο. Κιβώτια από χαρτόνι, σκάλες και ξύλινες σανίδες γίνονται μαρμάρινα ομοιώματα αβέβαιων, μεταβατικών και απαρατήρητων αυθεντικών αντικειμένων. Μέσω αυτής της παραδοσιακής μεθόδου, αναβαθμίζει τον καθημερινό κόσμο των εγκαταλελειμμένων, διαμελισμένων αντικειμένων, των αυτοσχέδιων κατασκευών και των καθημερινών πραγμάτων, προσδίδοντάς τους το κύρος αγαλμάτων.

Μετά την ανάθεση από τον Οργανισμό NEON της παραγωγής νέων έργων με σκοπό να εκτεθούν στη Βρετανική Σχολή Αθηνών, ο Λόλης ξεκίνησε τη δημιουργία του μεγαλύτερου δημόσιου project του μέχρι σήμερα. Η Βρετανική Σχολή Αθηνών και οι κήποι της γίνονται ο χώρος έκθεσης μιας σειράς νέων έργων που μας επιτρέπουν να αναστοχαστούμε την πρακτική του.

Η Βρετανική Σχολή Αθηνών ιδρύθηκε το 1886 στο πλαίσιο ενός ευρύτερου πολιτικού και πολιτιστικού κινήματος που θεμελιώθηκε πάνω στο μοντέλο των «ξένων» εκπαιδευτικών ιδρυμάτων που προέρχονταν από ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης, με πρόθεση να αναλάβουν ένα σημαντικό ρόλο στον εκσυγχρονισμό του νεότευκτου ελληνικού κράτους. Μαζί με τη Βρετανική Σχολή, η Γαλλική Σχολή ιδρύθηκε το 1846, η Γερμανική Σχολή το 1874 και η Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών το 1881.

Γι' αυτό το διαχρονικό σκηνικό, ο Λόλης δημιούργησε γλυπτά που συγκρούονται με την εξιδανικευμένη δυτική αντίληψη περί αρχαιοελληνικής κλασικής κληρονομιάς. Δύο μεγάλα έργα, κατασκευασμένα ειδικά για συγκεκριμένα σημεία του κήπου, και περισσότερα από είκοσι μικρότερα βρίσκονται τοποθετημένα στους εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους της Βρετανικής Σχολής. Αυτά τα γλυπτά συγκεκριμένου χώρου είναι εγκατεστημένα με τρόπο που τα κάνει να μοιάζουν σαν να ήταν εκεί από πάντα: εγκαταλελειμμένα αντικείμενα που διαρρηγνύουν προηγούμενες βουκολικές προσλήψεις του αστικού κήπου και της αρμονικής ισορροπίας της κλασικής αρχιτεκτονικής της Σχολής.

Prosaic Origins

Andreas Lolis is a sculptor who works with marble, one of the noblest materials in the history of art. Like the sculptors of the Classical era, he carves 'realistic' objects from marble blocks, resembling the original model in shape and scale. Cardboard boxes, ladders and planks of wood become marble effigies of precarious, transitory and unnoticed original objects. Through this traditional method, he elevates the everyday world of abandoned partial objects, makeshift constructions and ordinary things to the status of statues.

Commissioned by NEON Organisation to produce new work for the British School at Athens (BSA), Lolis has embarked on what is his largest public project to date. The BSA and its gardens become a site for a series of new works that enable us to rethink his practice.

The BSA was established in 1886 as part of a wider political and cultural movement that used as its foundation the model of 'foreign' educational institutions originating in developed western countries, with the aim of assuming an important role in the modernisation of the recently re-established Greek state. Along with the British School, the French School was established in 1846, the German School in 1874 and the American School in 1881.

For this historical setting, Lolis has created sculptures that collide with the western idealisation of Classical Greek heritage; two large works, constructed for particular locations in the garden, and over twenty smaller works, are placed throughout the exterior and interior spaces of the BSA. These site-specific sculptures are installed in such a way as if they had always been there, abandoned objects, disrupting previously bucolic appreciations of the urban garden and the harmonious equilibrium of the School's classical architecture.

Lolis skilfully represents objects that surround us but which go mostly unnoticed, as if his artistic mission was to freeze in marble the precarious, the unremarkable and the useless that remain almost invisible. Objects such as carved rubbish bags or goods palettes mark the material and logistical world of consumption, waste and trade; the

Ο Λόλης αναπαριστά με επιδεξιότητα αντικείμενα που μας περιβάλλουν αλλά τις περισσότερες φορές περνούν απαρατήρητα, λες και η καλλιτεχνική αποστολή του ήταν να «παγώσει» στο μάρμαρο το αβέβαιο, το απαρατήρητο και το άχρηστο που παραμένουν σχεδόν άορατα. Σμιλεμένα αντικείμενα, όπως σακούλες σκουπιδιών ή παλέτες διαχείρισης προϊόντων σηματοδοτούν τον υλικό και λογιστικό κόσμο της κατανάλωσης, των απορριμμάτων και του εμπορίου, τη μεταβατική αλλά αέναη σφαίρα της κυκλοφορίας και της αναπαραγωγής. Είναι το πλαίσιο που μέσα του αυτά τα αντικείμενα συχνά επαναχρησιμοποιούνται, ακολουθώντας νέους κύκλους χρήσης: ένα κιβώτιο από χαρτόνι χρησιμοποιείται ως υλικό για την κατασκευή ενός καταφυγίου, μία παλέτα παρατημένη πίσω από μία αποθήκη διαθέτει το δυναμικό να ξαναγίνει κάθισμα, μία αυτοσχέδια σκάλα και ούτω καθεξής. Μερικές φορές, η εφήμερη ζωή αυτών των αντικειμένων διαρκεί περισσότερο μέσα από τις νέες λειτουργίες τους. Αποτελούν σίγουρα μέρος του «τοπίου της κρίσης» της σύγχρονης Ελλάδας, ενώ ταυτόχρονα υποδεικνύουν την επινοτικότητα και την έλλειψη υλικών μέσων εκείνων που δέχθηκαν τα χειρότερα πλήγματα από την τρέχουσα οικονομική κατάσταση.

Ο Λόλης αντιγράφει πιστά το αρχικό αντικείμενο, δημιουργώντας ένα είδος γλυπτικού *trompe-l'œil*. Ως άσπογα αντίγραφα που είναι, μας σαγηνεύουν αμέσως. Χρησιμοποιώντας με ευφυή τρόπο την αντίληψη του αρχαιοελληνικού καλλιτεχνικού ιδεώδους της μίμησης, τα έργα αποτελούν συγχρόνως αντίγραφα της φύσης και μνημεία στην ανθρώπινη επινοτικότητα. Και παρ' όλα αυτά δεν πρόκειται για φύση εξιδανικευμένη ως αρχέτυπο του κάλλους που ενυπάρχει στα μαρμάρινα αγάλματα, αλλά για αντικείμενα φτιαγμένα από ανθρώπους με δύσκολη οικονομική ζωή. Ένα πέτρωμα, από τα πιο ανθεκτικά στην επεξεργασία και τη μεταμόρφωση που υπάρχουν στη φύση, προσδίδει μία άμεση νομιμοποίηση σε αυτά τα γλυπτά αντικείμενα χάρη στην πολιτισμική αξία που εμπεριέχει, όπως και στην ένταση της εργασίας που απαιτείται για τη διαμόρφωσή του.

Τοποθετημένα στους χώρους της Βρετανικής Σχολής Αθηνών δίχως κάποια ένδειξη ότι πρόκειται για γλυπτά, δίχως βάθρο ή θεμέλιο, εκτοπίζουν τις ίδιες τις αρχές της καλλιτεχνικής μίμησης, επιστρέφοντας το απολιθωμένο πλέον αντικείμενο στην πιθανή αρχική του θέση. Σε κάποια βαθμό, ο θεατής έχει εξαπατηθεί διπλά, καθώς βρίσκεται μπροστά σε μία δισιδή αισθητική πλάνη: από τη μία αυτές οι απομιμήσεις στην πραγματικότητα δεν είναι τα υλικά αντικείμενα στα οποία μοιάζουν, και από την άλλη πρόκειται για αντίγραφα φτιαγμένα από μάρμαρο, υλικό που έχει χρησιμοποιηθεί στην κατασκευή προϊστορικών μνημείων και αρχαίων χώρων τελετών λατρείας.

transitory, yet endless, world of circulation and reproduction. It is within that framework that these objects are frequently reused, re-entering a new cycle: a cardboard box used as material for a shelter, a palette left out the back of a warehouse has the potential to become a seat, a makeshift ladder and so on. Sometimes the ephemeral life of these objects lasts longer through their new functions. They are certainly part of the 'landscape of crisis' of contemporary Greece, indicating at the same time the resourcefulness and the lack of material means of the worst affected by the current economic situation.

Lolis faithfully copies the original object, creating a kind of sculptural *trompe-l'œil*. As the impeccable copies that they are, they seduce us immediately. Tapping into the notion of mimesis as an ancient Greek ideal associated with art, the pieces are both a copy of nature and a monument to human craft. And yet, it is not idealised nature as the archetype of beauty that is cast into the marble sculptures, but human made objects with a short economic life. One of the most resistant metamorphic rocks that exists in nature consigns an immediate legitimacy to these sculptural objects due to the cultural value it carries, and the intensity of the labour involved to shape it.

Literally placed on the grounds of the BSA without any marker of their status as sculptures, no base or plinth, they displace the very principles of artistic mimesis, returning the now petrified object to its possible original location. To some extent, the spectator has been deceived twice, as if confronted by a twofold sensorial illusion: at first, the recognition that these imitations are actually not the physical objects they resemble, and moreover that they are copies made of marble, the same material used for prehistoric monuments and ceremonial venues.

Lolis uses the same material and technique as traditional sculptors of the ancient times, not to idealise the Classical past, but to reminisce and to attest, staging a controversy around the notion of artistic value, what to keep as objects of contemplation. By working with marble, he is not only soliciting us to take these prosaic objects as meaningful and aesthetically interesting, but is also displacing the heavy historical weight of marble sculpture, making it a means of petrification of the precarious and transitory dimension of modern life. These works are monuments of precarity and crisis, but also of reinvention and possibility.

Having these works displayed at the BSA is a statement in its own right. This historical institution, whose scope is to support and enhance research in archaeology, becomes

Ο Λόλης χρησιμοποιεί το ίδιο υλικό και την ίδια τεχνική με τους παραδοσιακούς γλύπτες της αρχαιότητας, όχι για να εξιδανικεύσει το κλασικό παρελθόν, αλλά για να μας υπενθυμίσει και να επικυρώσει, πυροδοτώντας μία αμφιλογία γύρω από την έννοια της καλλιτεχνικής αξίας, τί πρέπει να κρατήσουμε ως αντικείμενο του στοχασμού μας. Δουλεύοντας με το μάρμαρο, όχι μόνο μας δελεάζει να εκλάβουμε αυτά τα καθημερινά αντικείμενα ως φορείς νοήματος και αισθητικού ενδιαφέροντος, αλλά επίσης ακυρώνει το αυξημένο ιστορικό βάρος ενός γλυπτού από μάρμαρο, καθιστώντας το ένα μέσο απολιθώσης της επισφαλούς και μεταβατικής διάστασης της σύγχρονης ζωής. Αυτά τα έργα δεν είναι μόνο μνημεία επισφάλειας και κρίσης, αλλά επίσης και επανεπινόησης και δυνατοτήτων.

Η έκθεση των έργων στους χώρους της Βρετανικής Σχολής Αθηνών είναι αυτή καθαυτή μια δήλωση. Αυτό το ιστορικό ίδρυμα, που έχει στόχο του τη στήριξη και την ενίσχυση της αρχαιολογικής έρευνας, γίνεται το έδαφος για την εγκατάσταση αντικειμένων που απηχούν τη διάβρωση, για την ίδρυση ενός μελλοντικού αρχαιολογικού χώρου. Ως αρχαιολογία για το μέλλον, αυτά τα έργα καταγράφουν τις αόρατες διαστάσεις της σύγχρονης καθημερινής ζωής, αλλά και την καλλιτεχνική μαγική χειρονομία μετατροπής του φευγαλέου σε μόνιμο· είναι μια αρχαιολογία από «φτωχά» υλικά και αντικείμενα, σημειωτές των φτωχών που τα επαναχρησιμοποιούν και τα ανακυκλώνουν, απολιθωμένα πλέον σε έργα τέχνης. Βέβαια, αυτή η αρχαιολογία για το μέλλον είναι ένα μέσο ενδοσκόπησης και αμφισβήτησης του εαυτού· ένας τρόπος να κοιτάξουμε στο παρόν από την οπτική γωνία του μέλλοντος. Στο μακρινό μέλλον, όταν οι αρχαιολόγοι φέρουν στο φως αυτά τα μοναδικά αντικείμενα, τι θα σκεφτούν για αυτά και τις καθημερινές τους καταβολές;

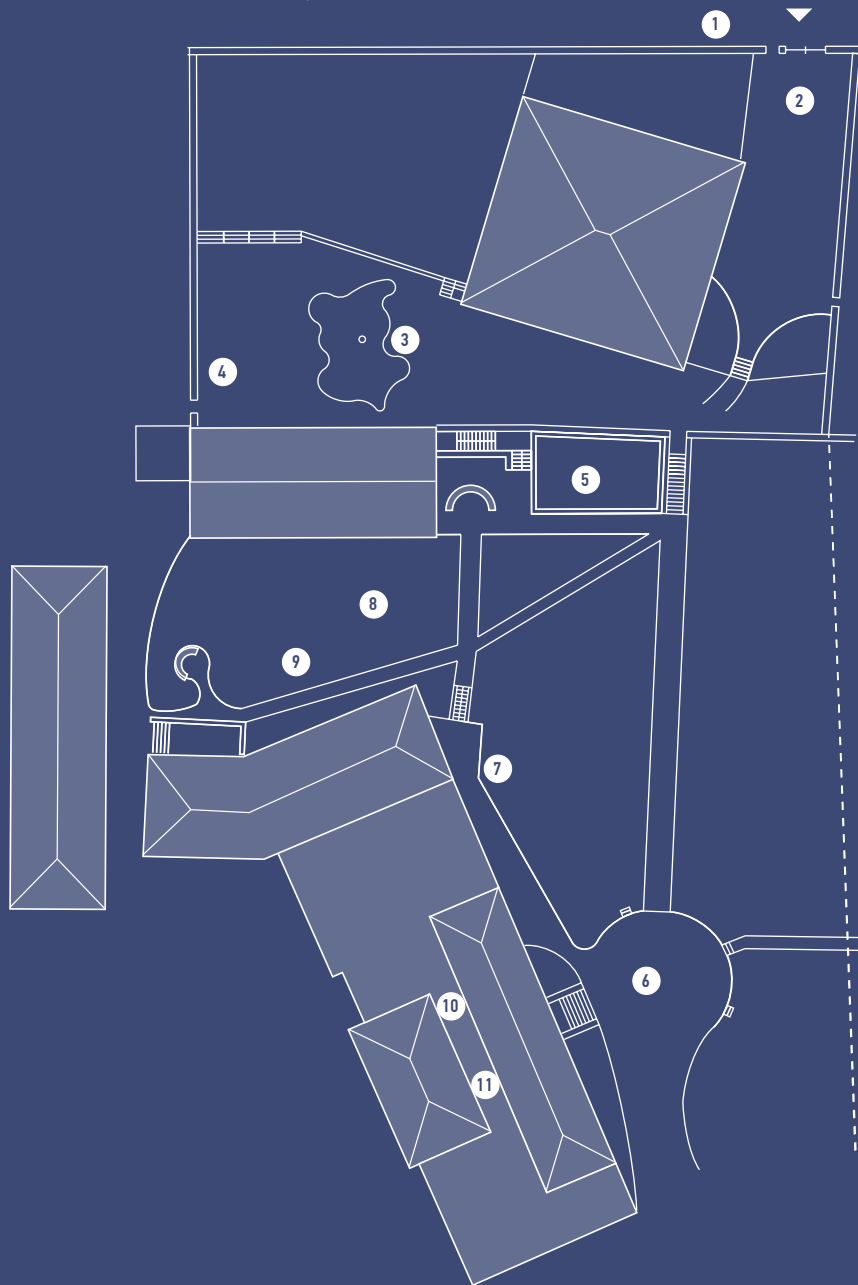
Νάγια Γιακουμάκη

the territory for the installation of objects that defy erosion, the foundation of a future archaeological site. As archaeology for the future, these pieces register the invisible dimensions of contemporary everyday life but also the artistic magical gesture of turning the fleeting into the permanent; an archaeology of 'poor' materials and objects, markers of the poor that reuse and recycle them, now fossilised as artworks. Of course, this archaeology for the future is a means of actual self-reflection and questioning; a way of looking into the present from the standpoint of the time to come. In the distant future, when the archaeologists unearth these singular objects, what will they make of them and their prosaic origins?

Nayia Yiakoumaki

Σουνδίας 52 | 52 Souidias Str.

Είσοδος | Entrance

1. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

2. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

3. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

4. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

5. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

6. *White room*, 2018

7. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

8. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

9. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

10. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

11. Άτιτλο | *Untitled*, 2018

1.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

Διαστάσεις μεταβλητές

Τοποθετημένο στην είσοδο της Βρετανικής Σχολής Αθηνών, αυτό το μαρμάρινο γλυπτό «μολύνει» οπτικά το μέρος. Οι μύρες παραγεμισμένες σακούλες αποτελούν τα άσχημα βάρόμετρα της καθημερινής μας κατανάλωσης. Μια σακούλα απορριμμάτων είναι ένα ανεπιθύμητο αντικείμενο που περιέχει αυτά που αξιολογούμε ως σκουπίδια, κάτι που θα προτιμούσε να κρύψουμε παρά να αποκαλύψουμε. Στην παρούσα κατάσταση κρίσης, για κάποιους από μας οι σακούλες σκουπιδιών γίνονται πιθανή πηγή τροφής ή εισοδήματος.

2.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

Διαστάσεις μεταβλητές

Μια κατασκευή φτιαγμένη από μικρά γλυπτά – τέσσερις ξύλινες παλέτες, ένα κουτί από χαρτόνι και τρία κομμάτια από πολυστυρένιο. Τοποθετημένα στον κήπο, συνθέτουν ένα άχαρο αλλά οικείο θέαμα εγκαταλελειμμένων αντικειμένων που έχουν χάσει τη χρήση τους. Εν μέρει κολάζ από ανεπιθύμητα αντικείμενα, εν μέρει ερείπια μεταφορών και εμπορίου, αυτά τα έργα γίνονται μνημεία μεταβατικότητας, κίνησης και βαθμιαίας αχρήστευσης.

3.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο, ξύλο, σίδηρο

80 x 60 x 180 εκ.

Ένα παγκάκι σε ακριβές αντίγραφο. Αυτό το γλυπτό έχει τοποθετηθεί κάτω από ένα δέντρο στον κήπο της Βρετανικής Σχολής Αθηνών, δημιουργώντας μία φαινομενικά ειδυλλιακή σκηνή. Παρατηρώντας το πιο προσεκτικά, συνειδητοποιούμε ότι πρόκειται για ένα αυτοσχέδιο κρεβάτι και πάνω του ακουμπάει ένα μαξιλάρι. Δείκτης του φαινομένου έλλειψης στέγης, αυτό το οικείο θέαμα εμφανίζεται παντού στις πόλεις μας, στα πάρκα της Αθήνας και σε άλλα

1.

Untitled, 2018

Marble

Dimensions variable

Situated at the entrance of the British School at Athens, this marble sculpture visually 'pollutes' the site. Black bin liners bursting with rubbish are the ugly barometers of our daily consumption. An undesirable object containing what we classify as refuse, a rubbish bag is something that we would rather hide than keep revealed. In the current state of crisis, for some of us rubbish bags become a potential source of food or income.

2.

Untitled, 2018

Marble

Dimensions variable

A construction made of small sculptures consisting of four wooden pallets, a cardboard box and three pieces of polystyrene. Placed in the garden, they form an unappealing yet familiar sight of abandoned objects that have lost their function. Half collage of unwanted objects, half ruins of transport and commerce, these works become monuments of transition, movement and obsolescence.

3.

Untitled, 2018

Marble, wood, iron

80 x 60 x 180 cm

An exact replica of an original park bench, this sculpture has been placed under a tree in the garden of the British School at Athens, creating an apparently seemingly idyllic scene. Upon closer inspection, we realise that is a makeshift bed and pillow rests on the bed. As a marker of homelessness, this familiar sight can be seen all over our cities, in the parks of Athens and elsewhere in Greece. Placed at a beautiful

μέρη της Ελλάδας. Τοποθετημένο σε ένα όμορφο και κεντρικό σημείο του κήπου, διαταράσσει το βουκολικό σκηνικό λειτουργώντας ως ένα σχόλιο πάνω στη σημερινή κοινωνική, οικονομική και πολιτική κατάσταση της Ελλάδας.

4.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

190 x 44 x 8 εκ.

Φτιαγμένες συνήθως από περισσεύματα ξυλείας, οι αυτοσχέδιες ξύλινες σκάλες γνώρισαν εκτεταμένη χρήση από τεχνίτες και χτίστες, ενώ παραμένουν συνηθισμένο θέαμα στις αγροτικές περιοχές της Ελλάδας. Ένα απαραίτητο και πρακτικό αντικείμενο με άμεση λειτουργία· επιτρέπει στον χρήστη την πρόσβαση σε σημεία που αλλιώς θα ήταν αδύνατον. Εδώ, αυτή η μη χρηστική, βαριά μαρμάρινη αναπαράσταση μια τέτοιας σκάλας ακουμπισμένη στο πάτωμα, βρίσκεται σε φάση αδράνειας. Αυτό το έργο παραπέμπει στο δυναμικό της ανθρώπινης επινοητικότητας που αντανακλάται σε ένα αντικείμενο το οποίο «περιμένει» να χρησιμοποιηθεί.

5.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

500 εκ.

Αυτό το αρθρωτό μαρμάρινο έργο απεικονίζει μια σειρά από καλάμια. Κατασκευασμένα και εγκατεστημένα έτσι ώστε το γλυπτό να διατηρεί ορισμένες από τις ιδιότητες του φυτού, τα συστατικά του μέρη μπορούν να θροϊζουν απαλά στο ελαφρύ αεράκι και να λυγίζουν, μέχρι κάποιο σημείο. Τα καλάμια συχνά αναφέρονται σε ελληνικά τραγούδια του λαού και παροιμίες ως μία αλληγορία για τη μοναξιά, την απομόνωση και την ανθεκτικότητα, διευρύνοντας τη σημασία του έργου ως φράγμα, εμπόδιο ή μέσο σηματοδότησης των ορίων μια επικράτειας.

and central spot in the garden, it disrupts the bucolic scenery, providing comment on Greece's current social, economic and political condition.

4.

Untitled, 2018

Marble

190 x 44 x 8 cm

Usually made of wooden offcuts, handmade wooden ladders were frequently used by handymen and builders, and are still a common sight in rural areas of Greece. An essential and practical item, it has a straightforward function; it enables the user to reach something otherwise out of reach. Here, this impractical heavy marble representation of such a ladder, positioned on the floor, is in an idle state. This work refers to the potential of human resourcefulness reflected by an object 'waiting' to be used.

5.

Untitled, 2018

Marble

500 cm

This modular marble work depicts a row of canes. Constructed and installed in such a way that the sculpture retains some of the properties of the original plant, the components can softly rustle in light wind and bend to a certain extent. Canes have often been referred to in Greek popular songs and proverbs as a metaphor for solitude, isolation and resilience, giving this piece further meaning as a barrier, obstacle, or a marking of territory.

6.

White room, 2018

Μάρμαρο

210 x 320 x 210 εκ.

Ένας μαρμάρινος θάλαμος χωρίς οροφή, που ταλαντεύεται ανάμεσα σε δύο καταστάσεις: την προστασία και τον περιορισμό. Αυτό το έργο μεγάλης κλίμακας παραπέμπει στην ιδέα της μοναξιάς, αλλά αποτελεί συγχρόνως και μία σκυθρωπή αλληγορία για τις σημερινές επισφαλείς μεθόδους αστικής επιβίωσης. Το ευάερο, φωτεινό και συγχρόνως κλειστοφοβικό εσωτερικό του θυμίζει μαυσωλείο, ενώ η κατασκευή του προσκαλεί τον θεατή να μπει και να βιώσει την προσωρινή απομόνωση· οι γύρω ήχοι σιγούν, αφήνοντάς τον μόνο, με το περιβάλλον φως από ψηλά να υπαγορεύει την προσωπική του εμπειρία.

7.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

Διαστάσεις μεταβλητές

Αυτή η συναρμολόγηση αποτελείται από τέσσερα μικρά γλυπτά που ο Λόλης ένωσε σε μία ολοκληρωμένη σύνθεση: δύο μαύρες σακούλες απορριμμάτων, μία παλέτα μεταφοράς προϊόντων και ένα κομμάτι πολυστυρένιο. Από κοινού δημιουργούν μία αντισυμβατική νεκρή φύση που θυμίζει το άχαρο, αν και οικείο θεάμα, εγκαταλελειμμένων αντικειμένων. Λαξευμένα σε μάρμαρο, αυτά τα έργα μας θυμίζουν τη διαρκή κατάσταση επισφάλειας και μεταβατικότητας που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη ζωή. Τοποθετημένα στον φροντισμένο κήπο της Βρετανικής Σχολής της Αθήνας, γίνονται ένα μνημείο στο ανεπιθύμητο.

8.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

12 x 10 x 75 εκ.

Ένα μικρό έργο, που θυμίζει ξύλινη σανίδα. Χωρίς αξία και χρήση, έχει τοποθετηθεί στον κήπο ως απόρριμμα. Ειδωμένο σε διαφορετικό πλαίσιο, μπορεί να μην δίνουμε ποτέ σημασία σε ένα τέτοιο αντικείμενο άγνωστης προέλευσης· γίνεται αόρατο, διατηρώντας μόνο ένα ασήμαντο ίχνος της πρότερης λειτουργίας του.

6.

White room, 2018

Marble

210 x 320 x 210 cm

A roofless marble chamber fluctuating between two states: shelter and confinement. This large-scale work refers to notions of solitude but is also a stark metaphor for today's precarious methods of urban survival. At the same time airy, light and claustrophobic, its interior resembles a mausoleum. Its construction invites the viewer to step inside and experience temporary isolation; the sounds of the surrounding environment are muted, leaving one only with the ambient light above to dictate one's personal experience.

7.

Untitled, 2018

Marble

Dimensions variable

This assemblage consists of four small sculptures brought together by Lolis into a single composition: two black rubbish bags, a goods pallet and a piece of polystyrene. Together, they form an unconventional still life, resembling the unappealing though familiar sight of abandoned objects. Sculpted in marble, these works remind us of the constant state of precarity and transition of modern life. Placed in the well-groomed garden of the British School at Athens, they become a monument for the unwanted.

8.

Untitled, 2018

Marble

12 x 10 x 75 cm

A small work, resembling a wooden plank. Valueless and useless, it is positioned in the garden as a reject. Seen in a different context, we might never pay attention to such an item of unknown origin; it becomes invisible, retaining only an insignificant trace of its past function.

9.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

70 x 43 x 30 εκ.

Οι μαύρες σακούλες απορριμμάτων που είναι γεμάτες σε σημείο έκρηξης αποτελούν τα άσχημα βαρόμετρα της καθημερινής μας κατανάλωσης. Μια σακούλα απορριμμάτων είναι ένα ανεπιθύμητο αντικείμενο που περιέχει αυτά που αξιολογούμε ως σκουπίδια, κάτι που θα προτιμούσε να κρύψουμε παρά να αποκαλύψουμε. Στην παρούσα κατάσταση κρίσης, για κάποιους από μας οι σακούλες σκουπιδιών γίνονται πιθανή πηγή τροφής ή εισοδήματος.

10.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

Διαστάσεις μεταβλητές

Το γλυπτό απεικονίζει επτά σφραγισμένα κουτιά πάνω σε μια παλέτα και έχει τοποθετηθεί πίσω από την κεντρική είσοδο της Βρετανικής Σχολής Αθηνών. Τα κλειστά κουτιά αντιπροσωπεύουν το άγνωστο· προλέγουν μία έκπληξη – ευχάριστη ή δυσάρεστη, ανάλογα με το τι μπορεί να περιέχουν. Τα αντικείμενα που αναπαριστούνται είναι μικρά κουτιά από χαρτόνι, που χρησιμοποιούνται ευρέως για τη μεταφορά προϊόντων. Κλειστά ακόμα, δεν έχουν ολοκληρώσει το ταξίδι τους. Λαξεμένα σε μάρμαρο, και άρα αδύνατον να ανοιχτούν, στέκονται και παραμένουν μπροστά μας, χωρίς να πηγαίνουν πουθενά.

11.

Άπιλο, 2018

Μάρμαρο

3 x 44 x 42 εκ.

Αν και δείχνει σαν μία άχρηστη σακούλα απορριμμάτων, αυτό το έργο είναι ουσιαστικά ένα εκλεπτυσμένο αντικείμενο λαξεμένο σε μαύρο μάρμαρο. Οι πλαστικές σακούλες απορριμμάτων μαζικής παραγωγής μολύνουν το περιβάλλον και είναι ένα ισχυρό σύμβολο του καταναλωτισμού «μιας χρήσης» που μας διέπει. Αυτό το γλυπτό απεικονίζει μια τέτοια σακούλα σε αχρησιμοποίητη κατάσταση και την αναβαθμίζει, επιτρέποντας μια διαφορετική ανάγνωση: μια υπενθύμιση σκουπιδιών γίνεται ένα αισθητικά αποστειρωμένο αντικείμενο.

9.

Untitled, 2018

Marble

70 x 43 x 30 cm

Black bin liners bursting with rubbish are the ugly barometers of our daily consumption. An undesirable object containing what we classify as refuse, a rubbish bag is something that we would rather hide than keep revealed. In the current state of crisis, for some of us rubbish bags become a potential source of food or income.

10.

Untitled, 2018

Marble

Dimensions variable

Depicting seven sealed boxes resting on a palette, the sculpture is located inside the main entrance of the British School at Athens. The closed boxes stand for the unknown; they foretell a surprise – pleasant or unpleasant, depending on what they might contain. The objects represented are small cardboard boxes, widely used to transport goods. Yet to be opened, they have not completed their journey. Carved from marble, and therefore in fact impossible to open, they stand and remain in front of us, going nowhere.

11.

Untitled, 2018

Marble

3 x 44 x 42 cm

Although apparently an unused rubbish bag, this piece is in fact an elegant object carved from black marble. The bin liner is a pollutant of nature and a potent symbol of our throwaway consumerism. This sculpture depicts such a bag in its unused state, and elevates it, allowing us to read it differently: a reminder of litter becomes an aesthetic sanitised object.

Ανδρέας Λόλης | Andreas Lolis

Ο Ανδρέας Λόλης (γεν. 1970) ζει και εργάζεται στην Αθήνα και είναι απόφοιτος της ΑΣΚΤ Αθηνών και της Ακαδημίας Καλών Τεχνών της Carrara στην Ιταλία. Επιλεγμένες ατομικές εκθέσεις: *Undercurrents*, The Breeder, Αθήνα (2015); The Breeder Monaco, στο Μόντε Κάρλο (2013) και Münchenner Künstlerhaus στο Μόναχο (2011). Επιλεγμένες ομαδικές εκθέσεις: *Αντίδωρον – Η Συλλογή του ΕΜΣΤ*, Friedericianum, Κάσελ, documenta 14 (2017); *Νέα Αποκτήματα 2014-2017*, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης ΕΜΣΤ, Αθήνα (2017); *Ο Κήπος Βλέπει*, επιμέλεια Άννα Καφέτσι, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (2017); Μπιενάλε Θεσσαλονίκης 2017 επιμέλεια Συραγά Τσιάρα (2017); *The Body, the Soul, The Place*, Εθνικό Μουσείο της Κίνας, 7η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης, Πεκίνο (2017); *Yoko Ono Lumiere De L'Aube*, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Λυόν (2016), 13η Μπιενάλε της Λυόν, *La Vie Moderne*, επιμέλεια Ralph Rugoff (2015); *Hell As Pavillion*, επιμέλεια Νάντια Αργυροπούλου, Palais de Tokyo, Παρίσι (2013) και *Μονόδρομος*, 3η Μπιενάλε της Αθήνας, επιμέλεια Nicolas Bourriaud, Ξένια Καλπακτσόγλου και Poka Yio (2011). Ο Ανδρέας Λόλης διδάσκει στην Διεθνή Καλοκαιρινή Ακαδημία Καλών Τεχνών του Σαλτσμπουργκ (2016-2018). Ο Ανδρέας Λόλης εκπροσωπείται από τη γκαλερί The Breeder, Αθήνα.

Andreas Lolis (b. 1970) lives and works in Athens and is a graduate of the Athens School of Fine Arts and the Carrara Academy of Fine Arts. His selected solo exhibitions include: *Undercurrents* at The Breeder in Athens (2015), The Breeder Monaco (2013) and at Münchenner Künstlerhaus (2011). Selected group shows include: *Antidoron The EMST Collection*, Friedericianum, Kassel, documenta 14 (2017); *New Acquisitions 2014-2017*, National Museum of Contemporary Art, Athens (2017); *The Garden Sees*, curated by Anna Kafetsi, Athens Concert Hall (2017); Thessaloniki Biennial 2017 curated by Sirago Tsiara (2017); *The Body, the Soul, The Place*, National Art Museum of China, 7th Beijing Biennial of Contemporary Art (2017); *Yoko Ono Lumiere De L'Aube*, at Musée d'Art Contemporain, Lyon (2016), 13th Biennale de Lyon *La Vie Moderne*, curated by Ralph Rugoff (2015); *Hell As Pavillion*, curated by Nadia Argyropoulou in Palais de Tokyo in Paris (2013) and *Monodrome*, the 3rd Athens Biennial, curated by Nicolas Bourriaud, Xenia Kalpaktsoglou and Poka Yio (2011). Andreas Lolis is teaching at the Salzburg International Summer Academy of Fine Art (2016-2018). Andreas Lolis is represented by The Breeder, Athens

Νάγια Γιακουμάκη | Nayia Yiakoumaki

Η Νάγια Γιακουμάκη είναι επιμελήτρια και επικεφαλής Επιμελητικών Σπουδών στη Whitechapel Gallery στο Λονδίνο, όπου ανέπτυξε και καθιέρωσε ένα καινοτόμο πρόγραμμα ερευνητικών εκθέσεων. Διευθύνει το NEON Curatorial Exchange & Award, μια πρωτοβουλία που χρηματοδοτείται από τον Οργανισμό NEON και οργανώνεται από την Whitechapel Gallery, και η οποία προωθεί επαγγελματικές σχέσεις για ανερχόμενους επιμελητές. Η Νάγια Γιακουμάκη διετέλεσε συνδιευθύντρια της Μπιενάλε της Αθήνας 2016-2017 ως Διευθύντρια Έρευνας και Διεθνών Δικτύων. Η Νάγια Γιακουμάκη έχει επιμεληθεί μια σειρά από επιτυχημένες εκθέσεις και νέες παραγωγές έργων τέχνης συμπεριλαμβανομένων των *John Latham: Anarchive* (2010), *Rothko in Britain* (2012), *Aspen Magazine: 1965-1971* (2012), *Black Eyes & Lemonade: Curating Popular Art* (2013), *Stephen Willats: Concerning Our Present Way of Living* (2014), *Intellectual Barbarians: The Kibbo Kift Kindred* (2015-2016), *Imprint 93* (2016), *Guerrilla Girls: Is it even worse in Europe?* (2016-2017), ενώ επιμελείται τις εκθέσεις: *Killed Negatives: Unseen Images of 1930s America* (2018) και *Staging Jackson Pollock* (2018).

Nayia Yiakoumaki is Curator and Head of Curatorial studies at Whitechapel Gallery UK, where she developed an innovative programme of research exhibitions. Nayia Yiakoumaki annually devises the NEON Curatorial Exchange & Award, an initiative which fosters professional relationships for emerging curators, founded by NEON Organization and delivered by the Whitechapel Gallery. Nayia Yiakoumaki co-directed the Athens Biennale organisation 2016-2017 as Director of Research and International Networks. Nayia Yiakoumaki has conceived a number of successful exhibitions and commissions, including *John Latham: Anarchive* (2010), *Rothko in Britain* (2012), *Aspen Magazine: 1965-1971* (2012), *Black Eyes & Lemonade: Curating Popular Art* (2013), *Stephen Willats: Concerning Our Present Way of Living* (2014), *Intellectual Barbarians: The Kibbo Kift Kindred* (2015-2016), *Imprint 93* (2016), *Guerrilla Girls: Is it even worse in Europe?* (2016-2017) and is currently working on *Killed Negatives: Unseen Images of 1930s America* (2018) and *Staging Jackson Pollock* (2018).

Ο Οργανισμός Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON ιδρύθηκε το 2013 από τον συλλέκτη και επιχειρηματία Δημήτρη Δασκαλόπουλο και αποσκοπεί στο να φέρει το ευρύ κοινό σε επαφή με τον σύγχρονο πολιτισμό, αναδεικνύοντας τη δυνατότητα της καλλιτεχνικής δημιουργίας να αφυπνίσει, να συγκινήσει, να παρακινήσει. Συγχρόνως, επιδιώκει να συμβάλει στην ευρύτερη προσπάθεια αναβάθμισης της πόλης και της καθημερινότητας του πολίτη.

Ο NEON δεν περιορίζεται σε ένα μόνον χώρο. Έδρα του είναι ολόκληρη η πόλη, το ευρύτερο αστικό περιβάλλον. Είναι ένας ζωντανός και ενεργός συνομιλητής με την κοινωνία, τους θεσμούς και το κοινό. Μέσω της τέχνης και των σύγχρονων ιδεών, ο NEON θέλει να κεντρίσει τις ατομικές συνειδήσεις και ταυτόχρονα να χρησιμεύσει ως ένα όχημα συλλογικής συνείδησης. Ο NEON επιδιώκει να αναδείξει τον πολιτισμό ως βασικό μοχλό προόδου και ανάπτυξης.

NEON is a nonprofit organization that works to bring contemporary culture closer to everyone. It is committed to broadening the appreciation, understanding, and creation of contemporary art in Greece and to the firm belief that this is a key tool for growth and development. NEON, founded in 2013 by collector and entrepreneur Dimitris Daskalopoulos, breaks with the convention that limits the contemporary art foundation of a collector to a single place.

NEON's space is the city. It acts on a multitude of initiatives, spaces, and civic and social contexts. It seeks to expose the ability contemporary art has to stimulate, inspire, and affect the individual and society at large. NEON constructively collaborates with cultural institutions and supports the programs of public and private institutions to enhance increased access and inventive interaction with contemporary art.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

Το ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ 2018 εντάσσεται στο εκθεσιακό πρόγραμμα του Οργανισμού NEON 2018.

Επιμελεια: Νάγια Γιακουμάκη

Project Manager: Άλκηστις Δημάκη

Project Assistant: Άρτεμις Σταματιάδη

Αρχιτέκτονας: Φάνης Καφαντάρης

Ομάδα NEON: Μαλβίνα Δεληγιάννη, Ειρήνη Κιαχτύπη, Ναυσικά Παπαδοπούλου, Andrew Spyrou

Μεταφράσεις: Αλέξης Καλοφωλιάς

Ομάδα Ενημέρωσης: Φαίδρα Βασιλειάδου, Γιάννης Δρακόπουλος, Σταμάτης Ευγενικός

Σχεδιασμός: SCHEMA - Δήμητρα Χρονά

Τεχνικές Εργασίες: Δομηλεκτρική Ε.Ε.

Φωτισμοί: Χριστόφορος Καρτασίδης

EXHIBITION CREDITS

CITY PROJECT 2018 is implemented in the context of NEON's exhibition program for 2018.

Curator: Nayia Yiakoumaki

Project Manager: Alkistis Dimaki

Project Assistant: Artemis Stamatidi

Architect: Fanis Kafantaris

NEON Team: Malvina Deligianni, Irini Kiahtypi, Nafsika Papadopoulou, Andrew Spyrou

Translations: Alexis Kalofolias

Info Point: Yiannis Drakopoulos, Stamatis Evgenikos, Faidra Vasiliadou

Design: SCHEMA - Dimitra Chrona

Construction Works: Domoilektriki

Lighting: Christoforos Kartasidis

PROSAIC ORIGINS

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΛΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ | ΝΑΓΙΑ ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗ

12.09 – 14.11.2018

ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΟΥΗΔΙΑΣ 52, ΑΘΗΝΑ

ΩΡΑΡΙΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

13.09-30.09.2018 | ΤΕΤ-ΚΥΡ 12.00-20.00

03.10-14.11.2018 | ΤΕΤ-ΚΥΡ 10.00-18.00

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

PROSAIC ORIGINS

ANDREAS LOLIS

CURATED BY | NAYIA YIAKOUMAKI

12.09 – 14.11.2018

BRITISH SCHOOL AT ATHENS

SOUIDIAS 52, ATHENS

OPENING HOURS

13.09-30.09.2018 | WED-SUN 12.00-20.00

03.10-14.11.2018 | WED-SUN 10.00-18.00

FREE ENTRANCE

NEON

neon.org.gr